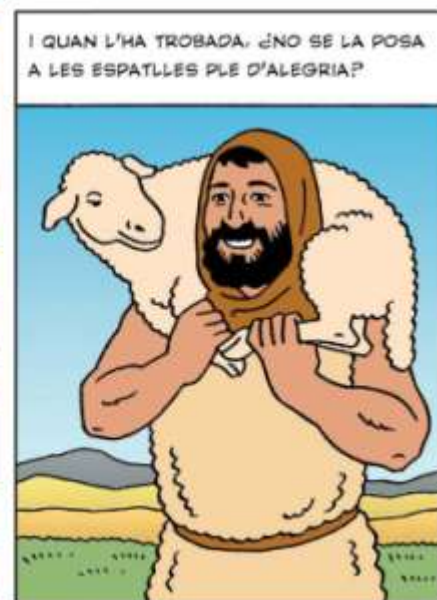
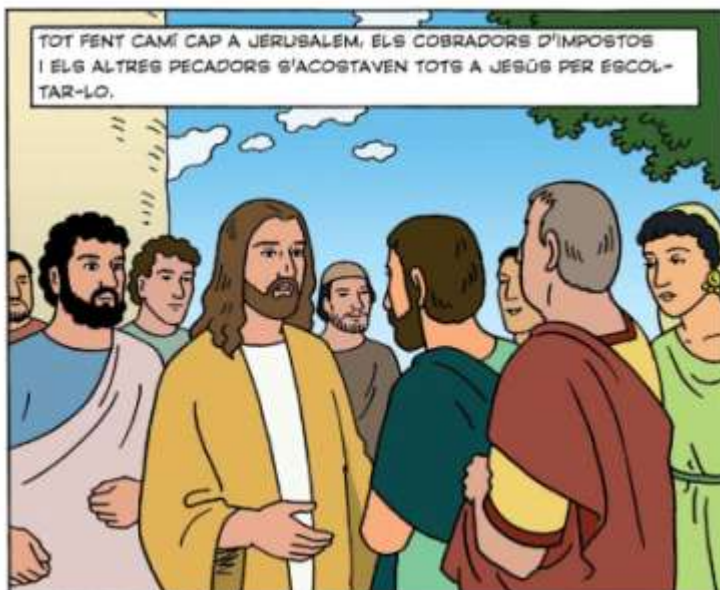

LLUC 15,1-7

Els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-lo. Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien: "Aquest home acull els pecadors i menja amb ells."

Jesús els va proposar aquesta paràbola: "¿Quin home d'entre vosaltres, si té cent ovelles i en perd una, no deixa les noranta-nou al desert i va a buscar la perduda fins que la troba? I quan l'ha trobada, se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut." Jo us dic que, igualment, hi haurà més alegria en el cel per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se."

ELS FARISEUS I ELS MESTRES DE LA LLEI RONDINAVEN PERQUÈ JESÚS ACOLLIA ELS PECADORS. Jesús els fa una pregunta: “Qui de vosaltres no aniria a buscar una ovella perduda?” La resposta és segura: “Tots hi aniriem!” Per això la paràbola ens diu: “Si vosaltres faríeu això per una ovella, molt més Déu sortirà a buscar aquells de vosaltres que es perdin i celebrarà ple d’alegria el vostre retorn.” Perquè Déu no vol que es perdi cap de nosaltres. I el que era cert del pastor, molt més ho és de Déu.

Podríem preguntar-nos, per què ha deixat el pastor que l’ovella s’extraviés? És que badava o dormia? Oh, no, Déu vetlla sempre per nosaltres, mai aparta de nosaltres la seva mirada, però respecta la nostra llibertat de sortir del camí. Es quan veu que no sabem tornar, que surt a buscar-nos. Perquè l’ovella perduda és per a Déu la més important, la que més estima, i deixarà les altres per ella, i la buscarà fins a trobar-la, perquè no hi ha cap barranc prou profund on Déu no ens pugui trobar.

Saber que cada cop que fem un mal ús de la nostra llibertat, que sortim del camí, Déu surt a buscar-nos i que no s’aturarà fins que ens trobi, ens dóna confiança.

I quan el pastor troba l’ovella no la renya pas, al contrari, ple d’alegria es carrega l’ovella a les espatlles, com fa un pare amb el seu fill quan està cansat. I fa el camí de retorn i vol compartir la seva alegria i fer festa i encomanar a tothom la seva joia.

Jesús sembla contestar als fariseus i als mestres de la Llei: “Si el meu Pare cerca incansablement cada persona que es perd, no he de fer jo la voluntat del meu Pare? Sortiré a buscar a cadascuna d’aquestes ovelles extraviades que vosaltres anomenau pecadors.” Perquè Jesús sempre fa allò que veu fer al seu Pare.

I així com l’ovella que es perd és incapaç de trobar el seu camí de retorn, també nosaltres necessitem que el pastor vingui a buscar-nos. Per això, quan ens perdem, tots esperem el moment en què Jesús ens trobarà. Aleshores ens penedirem completament dels nostres pecats i, a les seves espatlles, entrarem a la festa del banquet etern on la nostra arribada despertarà una alegria infinita.

